

TŘI PANNY A ZLODĚJ

Lehkomyslnost, vtipy a situace treatmentu připomínají pobledlé frašky à la Lumpacivagabundus. Autoři zřejmě nezdůrazňují ani původnost, ani životní obsahy ani humor své práce. Oč jim tedy běží? Myslím, že o karikaturu. Podle daného plánu by totiž možná šlo natočit jakýsi filmový pošklebek. Veselohru, která by nebyla zlá — ba skoro jedovatá, z toho nevyvede nikdo. Každá treatmentem uvedená osoba má v historii předměstských divadel celou spoustu obdob: vdovec-bačkora, který se chce ženit, nyjící dceruška, zlá tetinka, podnikavá sekretářka, bohatá dívka s fixní ideou, sloužící určitého stříhu, hloupý ženich, pohyblivý neženich, který bude zatlačen do zlodějské role a který bude stokrát zaměňován. — Božínku, vždyť i ten pes honící bázlivé snoubence má své divadelní předky. Totéž lze říci o dějových situacích: Dámy v koších, snoubenec ve skříni a pod kanapem a v náručí milé nevěstiny přítelkyně a dále masky, sklepení, únosy, záměny, brlohy a spousta známých obrazů a spousta známých rekvizit. Z toho všeho je možno si dělat jen psinu. Režisér asi chce na pozadí podobných neduchaplých her vykreslit charakteristiku špatné dramaturgie a špatné společnosti. Představuji si, že z věci vyleze krvavá ironie a že se určitá část obecnstva pohorší. To není ovšem důvod, který by mu mohl bránit v práci.

Je-li výsměch jediná forma, která může textu propůjčit nějakou platnost, je jisto, že každá snaha napřímit pomuchlanou logiku hry a věci nemožné učinit přijatelnými, skončí nezdarem. Věřím, že podaří-li se nápady sklížit podle neuronického rozumu, bude výsledek banální a tísnivý. Kdo — třeba by oplýval humorem — by si dovedl při vážné práci poradit se slečinkou, která tak frivolně hledá otce *snad zavražděného*? Co by si počal s voňavkářem? Co krátce s lidmi, kteří jsou

tak roztěkání, že nedovedou vytvořit pražádnou dramatickou skutečnost a potácejí se jen z jedné situace do druhé?

Kdyby chtěl režisér dělat palčivou a ironickou psinu, doporučoval bych vylíčit sekretářku jako dívku pomstou planoucí a líčící na své bližní. Devět desetin všech nesmyslů by jim mohla zavařit právě ona. Kdyby ten příval náhod a záměn byl navléknut na nitku nějakého záměru a kdyby s hlupáčky a s ubožáky kontrastovala osobnost výsměšná a poučená a dobře orientovaná, možná, že by se ty plošné situace prohloubily ve smyslu molièrovských scén.